

ข้อเสนอโครงการวิจัย

เพื่อขอรับทุนอุดหนุนการวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต

- ชื่อโครงการ (ภาษาไทย)** การสร้างแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต
(ภาษาอังกฤษ) Construction of Writing Exercises to Develop Thai Writing Skill of the Chinese Students Learning Thai at Rangsit University
- ประเภทนักวิจัย**
 ประสบการณ์ เคยได้รับทุนจาก (ระบุ) ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน มหาวิทยาลัยรังสิต
 หน้าใหม่ (ยังไม่เคยได้รับทุนอุดหนุน)
- ประเภทของงานวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนการสอน**
ประเภทหลัก การวิจัยเพื่อสร้างสื่อการสอนหรือนวัตกรรม
ประเภทย่อย เกี่ยวกับนักศึกษาเพื่อการเรียนรู้
- รายวิชา/สาขาที่ทำวิจัย** สาขาวิชาภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร
- ผู้ดำเนินการวิจัย (หัวหน้าโครงการ)**
ชื่อ (ภาษาไทย) นางรพีพรรณ เพชรอนันต์กุล
(ภาษาอังกฤษ) Mrs Rapeephan Petchanankul
คุณวุฒิการศึกษา ปร.ด. (ภาษาไทย)
สถานที่ทำงาน คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
ตำแหน่งทางวิชาการ -
โทรศัพท์ 084-667-0882
- ผู้เชี่ยวชาญที่ปรึกษาโครงการวิจัย**
ชื่อ (ภาษาไทย) รุ่งภัสสรณ์ ศรีธธาธนพัฒน์
(ภาษาอังกฤษ) Rungbhassorn Satthathanaphat
คุณวุฒิการศึกษา ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาไทย
สถานที่ทำงาน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ตำแหน่งทางวิชาการ ผู้ช่วยศาสตราจารย์
โทรศัพท์ 08-1945-9924
- สถานที่ทำการทดลองหรือเก็บข้อมูล**
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต

8. ความสำคัญและที่มาของปัญหาที่ทำการวิจัย

ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ได้รับผิดชอบการเรียนการสอนภาษาไทยให้แก่นักศึกษาจีนเป็นประจำทุกภาคการศึกษา ในกระบวนการเรียนการสอนประกอบด้วยทักษะทั้ง 4 ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ซึ่งทักษะการเขียนนับว่าเป็นทักษะที่สำคัญอย่างยิ่ง และมีความสำคัญในชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก เพราะนอกจากจะเป็นการสื่อสารที่ถ่ายทอดความรู้สึนึกคิด อารมณ์ และเรื่องราวต่าง ๆ แล้ว การเขียนยังสามารถเก็บเป็นหลักฐานสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรม เพื่อให้สังคมและคนรุ่นหลังได้ศึกษาอีกด้วย ดังที่ ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์ (2537: 57) กล่าวว่า “ในทางสื่อสาร การเขียนถือเป็นหัวใจสำคัญ เพราะต้องใช้ในการบันทึกข้อความ ในการถ่ายทอดข้อความ การจด การจารึก การบันทึก สิ่งเหล่านี้ล้วนแต่มีบทบาทในการสื่อสารด้วยภาษาเขียนทั้งสิ้น” การเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญเพื่อให้ใช้ในการสื่อสารได้

ปัญหาที่พบในการสอนทักษะการเขียนคือนักศึกษาจีนมีปัญหาด้านการเขียนประโยคจากคำที่กำหนดให้ นักศึกษาเขียนประโยคซ้ำ ๆ กัน หรือเขียนเหมือนกัน หรือเขียนเรื่องจากจินตนาการ ก็เขียนสั้น ๆ เขียนวกวน การเขียนตอบคำถามหรือเขียนแสดงความคิดเห็นก็จะเขียนไม่ตรงประเด็น ใช้คำไม่ตรงกับความหมาย จัดลำดับคำไม่ถูกต้อง ใช้ภาษาห้วน ขาด

สุนทรียภาพทางภาษา และมีพฤติกรรมเป้าหมายการเขียน ดังที่ บันลือ พลฤกษ์วัน (2533: 9) ได้กล่าวถึงการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะการเขียนว่าต้องเตรียมการอย่างดี ผู้สอนต้องตั้งจุดมุ่งหมายหลักชัดเจน เนื่องจากการเขียนต้องอาศัยทักษะอื่นด้วย เมื่อผู้สอนจะฝึกทักษะการเขียนก็ต้องเน้นทักษะการเขียนให้มากกว่าทักษะอื่น

การใช้แบบฝึกในการเรียนการสอนการเขียนของนักศึกษาจีนเป็นแนวทางแก้ปัญหา ดังที่ ศรีวิไล พลมณี (2545: 73) ยกตัวอย่างพื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศได้กล่าวว่าผู้สอนต้องยกตัวอย่างเป็นจำนวนมาก ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ ของการใช้ภาษา เพื่อให้ผู้เรียนซึมซับลักษณะการใช้คำและโครงสร้างของภาษา แล้วได้สรุปเป็นหลักการพร้อมทั้งยกตัวอย่าง ผู้สอนจึงต้องสร้างแบบฝึกให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนจนเกิดความเคยชิน สอดคล้องกับ ปารีชาติ แพนบุตร (2554: 68) ได้กล่าวว่าแบบฝึกเป็นสิ่งเร้าหรือกิจกรรมที่ครูสร้างขึ้นเพื่อเสริมทักษะให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ทำซ้ำจนเกิดการเรียนรู้ และสามารถนำความรู้ไปใช้ได้อย่างแม่นยำ จึงทำให้มีผู้ศึกษาวิจัยการใช้แบบฝึกเป็นจำนวนมาก เช่น Gan Lu (2557) ศึกษาการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่า การใช้แบบฝึกทักษะการเขียน นักศึกษามีคะแนนพัฒนาการสูงขึ้นคิดเป็นร้อยละ 22.08 และนักศึกษามีความพึงพอใจเมื่อใช้แบบฝึกทักษะในระดับพอใจมากที่สุด ค่าเฉลี่ยเท่ากับ 4.55 และ อรทัย ชันโท (2557) ศึกษาการพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวันด้วยแบบฝึกทักษะที่ใช้วิธีการสอนแบบทางตรง (Direct Instruction Model) สำหรับนักศึกษาจีน มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่า นักศึกษาจีนเพิ่มพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวันได้ถึงร้อยละ 25.41 อีกทั้งนักศึกษาจีนมีความพึงพอใจต่อการฝึกภาษาไทยด้วยวิธีดังกล่าว นอกจากนี้ แบบฝึกที่ดีจะช่วยส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถนำสิ่งที่เรียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ดังที่ สายสมร สุทธิศิลป์ (2557: 59) ได้กล่าวไว้ว่าแบบฝึกมีความสำคัญในการฝึกฝนให้ผู้เรียนเกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องที่ศึกษาอย่างกว้างขวาง แบบฝึกช่วยในการฝึกทักษะการใช้ภาษาของนักเรียน สามารถนำมาฝึกซ้ำ ทบทวนบทเรียน และผู้เรียนสามารถนำไปทบทวนด้วยตัวเองจดจำเนื้อหาได้คงทน มีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาไทย แบบฝึกถือเป็นสื่อการสอนอย่างหนึ่งซึ่งสามารถทดสอบความรู้ วัดผลการเรียน หรือประเมินผลการเรียนก่อนและหลังเรียนได้เป็นอย่างดี ทำให้ครูทราบปัญหาข้อบกพร่องของนักเรียนเฉพาะจุดได้ นักเรียนทราบผลการเรียนก้าวหน้าของตนเอง ประหยัดเวลาและลดภาระได้มาก

รายวิชาการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ที่ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต จัดสอนแก่นักศึกษาจีน มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนสามารถเพื่อให้ทราบความหมาย ความสำคัญ และประโยชน์ของการเขียนภาษาไทย เพื่อให้ทราบลักษณะการใช้ภาษาไทยในงานเขียนประเภทต่าง ๆ และเพื่อให้สามารถเขียนภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ เน้น การนำไปใช้มากกว่าเน้นทฤษฎี ดังนั้น เพื่อเป็นการส่งเสริมให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยกระบวนการเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ผู้วิจัยจึงจะจัดทำแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ของผู้เรียนภายหลังจากการเรียนรู้ผ่านแบบฝึกการเขียน และเพื่อประเมินความพึงพอใจของผู้เรียนผ่านการเรียนจากแบบฝึกการเขียน ทั้งนี้ผลที่ได้จะนำมาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาการเรียนการสอนให้เหมาะกับการเรียนรู้ของผู้เรียน ให้เกิดการเรียนรู้อย่างแท้จริงและได้รับประโยชน์สูงสุด

9. วัตถุประสงค์ของโครงการ

1. เพื่อสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต
2. เพื่อเปรียบเทียบทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิตก่อนและหลังใช้แบบฝึก
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิตจากการใช้แบบฝึกการเขียน

10. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. เป็นแนวทางให้นักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิตได้พัฒนาทักษะการเขียน เพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้วิชาอื่น
2. ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิตมีแบบฝึกการเขียนใช้ประกอบการสอนการเขียนภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีน

11. ทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง (พอสังเขป)

เนื่องจากงานวิจัยนี้มุ่งเน้นการสร้างแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต ดังนั้นงานวิจัยนี้มีเนื้อหาที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

ความสำคัญของการเขียน

การเขียนเป็นเครื่องมือพัฒนาความคิด สติปัญญา การเขียนเป็นทักษะการแสดงออกที่สำคัญและสลับซับซ้อน การเขียนจะเกิดผลดีจึงขึ้นอยู่กับคุณภาพของเนื้อหา วิธีเขียน และต้องมีความรู้ในการใช้รูปแบบการเขียนและวิธีการใช้ถ้อยคำหรือสำนวนภาษาได้เหมาะสมกับกาลเทศะ มีนักวิชาการได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน ดังนี้

กองทัพ เคลือบพณิชกุล (2542: 124-125) สรุปความสำคัญของการเขียนได้ดังนี้

1. เป็นเครื่องมือสื่อสารและสร้างความสัมพันธ์อันดีต่อกันในสังคม
2. เป็นเครื่องวัดความเจริญทางด้านอารยธรรมทางภาษาของมนุษย์
3. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดมรดกทางสติปัญญาของมนุษย์
4. เป็นอาชีพสุจริตที่สำคัญอย่างหนึ่งในปัจจุบัน
5. เป็นเครื่องมือในการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนนักศึกษา
6. เป็นเครื่องมือจรรโลงใจแก่สังคมมนุษย์ที่จะทำให้ความเพลิดเพลนแก่คนทุกเพศทุกวัย

นพดล จันทรเพ็ญ (2542: 91) ได้สรุปความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์
2. การเขียนเป็นเครื่องถ่ายทอดความรู้และสติปัญญาของมนุษย์
3. การเขียนสามารถสร้างความสามัคคีในมนุษยชาติ
4. การเขียนเป็นเครื่องระบายออกทางอารมณ์ของมนุษย์
5. การเขียนสามารถทำให้มนุษย์ประสบความสำเร็จในชีวิต เช่น การเล่าเรียน เป็นต้น

สรุปได้ว่า การเขียนมีความสำคัญต่อการถ่ายทอดความรู้สึก ความคิด ความเข้าใจประสบการณ์ เพื่อสื่อสารให้บุคคลอื่นรับรู้เข้าใจ และการเขียนยังเป็นมรดกทางวัฒนธรรมจากสมัยหนึ่งไปสู่อีกสมัยหนึ่ง

การจัดการเรียนการสอนด้วยแบบฝึก

นักการศึกษาหลายคนได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ ดังต่อไปนี้

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545 : 2) ได้กล่าวถึงแบบฝึกหรือแบบฝึกหัด คือสื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะให้แก่ผู้เรียนหลังจากได้เรียนจบเนื้อหาบทเรียนในช่วงหนึ่ง ๆ เพื่อฝึกฝนให้เกิดความรู้ ความเข้าใจ รวมทั้งเกิดความชำนาญในเรื่องนั้น ๆ อย่างกว้างขวางมากขึ้น

ชาญชัย อาจินสมาจาร (2547 : 49) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกหัด คือกิจกรรมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการให้ได้มาซึ่งทักษะและทักษะการนำไปใช้

ถวัลย์ มาศจรัส (2550 : 18) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกว่า แบบฝึกเป็นกิจกรรมพัฒนาทักษะการเรียนรู้ ที่ให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีความหลากหลาย และปริมาณเพียงพอที่สามารถตรวจสอบและพัฒนาทักษะกระบวนการคิด กระบวนการเรียนรู้ สามารถนำผู้เรียนสู่การสรุปความคิดรวบยอดและหลักการสำคัญของสาระการเรียนรู้ รวมทั้งทำให้ผู้เรียนสามารถตรวจสอบความเข้าใจในบทเรียนด้วยตนเองได้

นอกจากนี้ สาลี รักสุทธิ (2553 : 31) ได้สรุปความหมายของแบบฝึกว่า หมายถึง ชุดการเรียนที่ควรสร้างขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนได้ทบทวนเนื้อหาที่เรียนรู้มาแล้ว เพื่อความรู้ ความเข้าใจ และเป็นการเพิ่มทักษะความชำนาญให้แก่ผู้เรียน ทำให้การเรียนมีประสิทธิภาพดียิ่งขึ้น

จากความคิดของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า แบบฝึกหมายถึงสื่อการเรียนการสอนที่ใช้ฝึกทักษะให้แก่ผู้เรียนหลังการเรียน เพื่อฝึกฝนให้เกิดการเรียนรู้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพ

หลักการสร้างแบบฝึก

ทฤษฎีของธอร์นไดค์ กฎแห่งการฝึกฝน (Law of exercise) คือ การให้ผู้เรียนทำแบบฝึกมาก ๆ จะทำให้เกิดความคล่องและชำนาญ การสร้างแบบฝึกจึงช่วยให้ผู้เรียนทำแบบฝึกที่เสริมจากแบบฝึกในบทเรียนและมีหลายรูปแบบ เมื่อผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จะมีการเชื่อมโยงกันระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง ผู้เขียนบทเรียนอาจสร้างปัญหาแบบ

เดียวกันขึ้นอีก เพื่อเสริมสร้างให้การเรียนนั้นมั่นคงขึ้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545 : 14) ได้กล่าวถึงขั้นตอนการสร้างแบบฝึกไว้ โดยสรุปแล้วหลักการสร้างแบบฝึกจะต้องคำนึงถึง 3 ขั้นตอน คือ

1. ขึ้นเตรียมการเพื่อศึกษาเอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้องและสำรวจปัญหาต่าง ๆ
2. ขึ้นสร้าง ออกแบบสร้างแบบฝึกที่เหมาะสม
3. ขึ้นแก้ไขและปรับปรุง หลังจากสร้างแบบฝึกแล้วนำไปเสนอผู้เชี่ยวชาญด้านแบบฝึก เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และแก้ไขปรับปรุงก่อนนำไปใช้จริง

การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียน

สุนันทา สุนทรประเสริฐ (2545) ได้กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดี ไว้ดังนี้

1. แบบฝึกที่ดีควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไป เพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่าย เหมาะสมกับผู้ใช้
2. แบบฝึกที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียนและตรงตามจุดประสงค์ของการฝึก ลงทุนน้อย ใช้ได้นาน ๆ และทันสมัยอยู่เสมอ
3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน
4. แบบฝึกที่ดีควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่อง ไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจ และไม่เบื่อหน่ายในการทำ และฝึกทักษะใดทักษะหนึ่งจนเกิดความชำนาญ
5. แบบฝึกที่ดีควรมีทั้งแบบกำหนดคำตอบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำ ข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกหัดควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนคุ้นเคยและตรงกับความสนใจของผู้เรียน เพื่อแบบฝึกที่สร้างขึ้นจะได้ก่อให้เกิดความเพลิดเพลินและพอใจแก่ผู้ใช้ ซึ่งตรงกับหลักการเรียนรู้ที่ว่าเด็กมักจะเรียนรู้ได้เร็วในการกระทำที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจ
6. แบบฝึกที่ดีควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้า รวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจเรื่องนั้น ๆ มากขึ้น และรู้จักนำความรู้ไปใช้ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้อง มีหลักเกณฑ์และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้ฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อเขาตลอดไป
7. แบบฝึกที่ดีควรตอบสนองความแตกต่างระหว่างบุคคล ผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ ฯลฯ ฉะนั้น การทำแบบฝึกแต่ละเรื่องควรทำให้มากพอ และมีทุกระดับ ตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อแสดงว่าทั้งเด็กเก่ง กลาง และอ่อนจะได้เลือกทำได้ตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนประสบความสำเร็จในการทำแบบฝึก
8. แบบฝึกที่ดีควรสามารถเร้าความสนใจของผู้เรียนได้ตั้งแต่หน้าแรกไปจนถึงหน้าสุดท้าย
9. แบบฝึกที่ดีควรได้รับการปรับปรุงควบคู่ไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอ และควรใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน
10. แบบฝึกที่ดีควรเป็นแบบฝึกที่สามารถประเมิน และจำแนกความเจริญของงานของผู้เรียนได้ด้วย

ดังนั้น ลักษณะของแบบฝึกที่ดีจึงต้องคำนึงถึงความต้องการของผู้เรียนทุกระดับ และเนื้อหาความรู้ในแบบฝึกครอบคลุมและสอดคล้องกับบทเรียนที่เรียนอยู่ คำสั่งชัดเจน รูปแบบน่าสนใจและทันสมัย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต พบงานวิจัยในที่มีลักษณะใกล้เคียงกับงานของผู้วิจัยเพื่อนำมาศึกษาได้ดังนี้

เยียน หลัว (2556) ได้วิจัยเรื่อง “การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ” ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ ได้แบบฝึกการเขียนสะกดคำที่ไม่ตรงมาตราตัวสะกดแม่ก แม่กต แม่กบ และแม่กน จำนวน 4 แบบฝึก แต่ละแบบฝึกประกอบด้วยใบความรู้และใบงาน ในใบความรู้ให้รายละเอียดมาตราตัวสะกดแต่ละมาตรา ส่วนใบงานนั้นมี 4 ใบงาน ประกอบด้วย 5 ตอน โดยเริ่มจากการฝึกเขียนคำศัพท์ การเขียนคำที่มีตัวสะกดให้ได้ใจความตรงกับรูปภาพ การเขียนพยัญชนะตัวสะกดให้เป็นคำหรือกลุ่มคำที่มีความหมาย และการฝึกเขียนแต่งเป็นประโยค องค์ประกอบของใบงานยังประกอบด้วยรูปภาพที่ตรงกับข้อความ แบบฝึก

การเขียนสะกดคำนี้ได้รับการพัฒนาอย่างมีประสิทธิภาพผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ร้อยละ 80 และพบว่านักศึกษาจีนมีทักษะการเขียนเพิ่มขึ้นหลังจากการทำแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

Gan Lu (2557) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย พบว่า การสร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ที่เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยอุ้ง ซึ่ง เป็นกลุ่มทดลองกลุ่มใหญ่ โดยรวมมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และประสิทธิภาพของแบบฝึกทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายที่เรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยวิซี ซึ่งเป็นกลุ่มประชากรโดยรวมสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องการเขียน ก่อนกับหลัง ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยวิซี ก่อนใช้แบบฝึกทักษะการเขียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 45.16 คิดเป็นร้อยละ 64.51 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน 14.27 และหลังใช้แบบฝึกทักษะการเขียน มีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 60.62 คิดเป็นร้อยละ 86.61 และค่า เบี่ยงเบนมาตรฐาน 8.37 มีคะแนนพัฒนาการเท่ากับ 15.46 คิดเป็นร้อยละ 22.08 และผลการศึกษาคความพึงพอใจของ นักศึกษาที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ซึ่งเรียนอยู่ที่มหาวิทยาลัยวิซี เมื่อใช้ แบบฝึกทักษะแล้ว โดยภาพรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับพอใจมากที่สุด

ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ (2558) ได้ศึกษาเรื่อง “การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียน ของนักศึกษาจีนหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียว เฉลิมพระเกียรติ” ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษาจีนมีปัญหาการใช้ภาษาไทยในด้านการเขียน คือใช้คำไม่ถูกต้อง ในด้านการ สะกดการันต์ การเลือกใช้คำ การเว้นวรรคตอน และการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ ปัญหาการใช้ประโยคในด้านการเขียนรูป ประโยคตามหลักไวยากรณ์ ใช้ภาษาพูดและใช้ระดับภาษาไม่ถูกต้อง ใช้รูปประโยคภาษาต่างประเทศ เขียนประโยคไม่ สละสลวยและใช้คำฟุ่มเฟือย ปัญหารูปแบบการเขียนในด้านการเขียนย่อหน้าและข้อความที่ขาดเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ การเขียนเรื่องมีองค์ประกอบไม่สมบูรณ์ สาเหตุของปัญหาที่เขียนไม่ชัดเจน การลำดับความคิดและการให้ เหตุผลไม่เป็นระบบที่สื่อสารที่เข้าใจได้ง่าย ในด้านการวิเคราะห์ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนและอาจารย์ ผู้สอนพบว่า ทั้งสองกลุ่มมีความคิดเห็นสอดคล้องว่า นักศึกษาจีนมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย ได้เรียนระดับปริญญาตรี ในประเทศไทยจึงต้องการเรียนต่อระดับสูง สาเหตุของปัญหาการเขียนเพราะขาดความรู้หลักการใช้ภาษาไทย และไม่ได้ ฝึกทักษะภาษาต่าง ๆ เพียงพอ แนวทางการแก้ไขปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน คือการจัดการเรียนการสอนที่ บูรณาการทักษะภาษาทั้ง 4 ด้าน และสอดแทรกหลักการใช้ภาษาในรายวิชาต่าง ๆ ส่งเสริมการอ่านและการทำกิจกรรม การเขียนประเภทต่าง ๆ จากง่ายไปหายาก ทั้งนี้อาจารย์ผู้สอนมีข้อเสนอแนะว่า มหาวิทยาลัยควรมีบทบาทสำคัญในการ ส่งเสริมความสามารถในการเขียนของนักศึกษาจีน โดยจัดกิจกรรม “เพื่อนช่วยเพื่อน” “หมอลำภาษา” รวมทั้งสนับสนุน งบประมาณด้านการวิจัยและการผลิตสื่อการเรียนการสอน

ศิวริน แสงอาวุธ (2560) ได้วิจัยเรื่อง “วิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียน สาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีน” ผลการวิจัยพบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ เรียนสาขาวิชาภาษาไทย ในมณฑลยูนนาน ประเทศจีนมี 3 ประเด็น ดังต่อไปนี้ 1. ข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำมี 5 ลักษณะ ได้แก่ การเขียนพยัญชนะต้นผิด การเขียนสระผิด การเขียนพยัญชนะท้ายผิด การเขียนวรรณยุกต์ผิด และการ เขียนตัวสะกดการันต์ผิด 2. ข้อผิดพลาดในการใช้คำมี 6 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำนามผิด การใช้คำสรรพนามผิด การใช้ คำกริยาผิด การใช้คำขยายผิด การใช้คำลักษณนามผิด และการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษแทนคำไทย 3. ข้อผิดพลาดใน การสร้างประโยค มี 9 ลักษณะ ได้แก่ การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำที่จำเป็น การสร้างประโยคผิดโดยเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น การสร้างประโยคผิดโดยการวางลำดับคำไม่ถูกต้อง การสร้างประโยคผิดโดยขาดตัวเชื่อม การสร้างประโยคผิดโดยใช้ คำเชื่อมผิด การสร้างประโยคผิดโดยขาดคำลักษณนาม การสร้างประโยคผิดโดยไม่จบกระแสความ การสร้างประโยคผิด โดยไม่สื่อความ และการสร้างประโยคผิดโดยใช้ลักษณะประโยคแบบภาษาแม่

Yang Xinghua (2560) ได้ศึกษาเรื่อง “การพัฒนาสื่อเรื่องคำลักษณนามภาษาไทย สำหรับนักศึกษาจีนที่ศึกษา ในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย” ผลการวิจัยพบว่า 1. ผลการศึกษารวบรวมและจำแนกคำลักษณนามภาษาไทยที่ นักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงรายใช้ไม่ถูกต้อง พบว่าการใช้คำลักษณนามภาษาไทยที่มีความบกพร่อง ของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย เรียงลำดับจากมากที่สุดไปหาน้อย คำนามที่นักศึกษาจีนตอบผิด มากที่สุดเป็นลำดับที่ 1 คือคำ ว่า ที่นอน (คำลักษณนามที่ใช้แผ่น) ตอบผิด จำนวน 64 คน คิดเป็นร้อยละ 92.75 คำ

ลำดับที่ 108 คำว่า แม่น้ำ (คำ ลักษณะนามที่ใช้สาย) ตอบผิด จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 52.17 คำลำดับที่ 300 คำว่า สมุด (คำลักษณะนามที่ใช้ เล่ม) ไม่มีผู้ตอบผิด คิดเป็นร้อยละ 0 เมื่อเรียงลำดับตามคำตอบมากที่สุดไปหาน้อยที่สุด คิดเป็นร้อยละ 52.17 ขึ้นไป 2. ผลการพัฒนาสื่อเรื่องคำลักษณะนามภาษาไทย สำหรับนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย ผู้วิจัยได้พัฒนาสื่อเกี่ยวกับการใช้คำลักษณะนามภาษาไทยขึ้น เพื่อแก้ไขการใช้คำลักษณะนามที่ไม่ถูกต้องของนักศึกษาชาวจีน ได้แก่แบบฝึกทักษะเรื่องคำลักษณะนามภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย จำนวน 7 เล่ม จัดทำขึ้นจากคำลักษณะนามที่นักศึกษาจีนตอบผิด ร้อยละ 52.17 ขึ้นไป โดยผลการประเมินคุณภาพ ความสอดคล้อง เหมาะสม พบว่าอาจารย์ผู้สอนนักศึกษาจีนมีความเห็นว่า แบบฝึกทักษะเรื่องคำลักษณะนามภาษาไทย สำหรับนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวมเท่ากับ 4.48 และนักศึกษาจีนมีความเห็นว่าแบบฝึกทักษะเรื่องคำลักษณะนามภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย มีคุณภาพอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ยรวม เท่ากับ 4.50

Ji Yan (2561) ได้ศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกการใช้คำบุพบทและคำสันธานสำหรับนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยเจียวทงยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ผลการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนการใช้คำบุพบทและคำสันธานสูงขึ้น ความพึงพอใจของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย วิทยาลัยเจียวทงยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน ที่มีต่อการจัดการเรียนการสอนด้วยแบบฝึกการใช้คำบุพบทและคำสันธานพบว่า ในภาพรวมนักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ข้อที่นักศึกษามีความพึงพอใจอยู่ในระดับมากที่สุด คือ เนื้อหาวิชาครอบคลุมเรื่องที่ต้องการศึกษา รองลงมานักศึกษาสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ได้จริง และผู้สอนมีความพร้อมกระตือรือร้นในการจัดกิจกรรม

จากผลการวิจัยที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกการเขียนสรุปได้ว่า แบบฝึกการเขียนทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของผู้เรียนสูงขึ้น และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนโดยใช้แบบฝึกการเขียน

12. ระเบียบวิธีวิจัย

12.1 ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง มีวัตถุประสงค์เพื่อสร้างเพื่อสร้างแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต และเพื่อศึกษาความพึงพอใจนักศึกษาจีน

12.2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษานักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้เป็นนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 24 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

12.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล มี 3 ชนิด ดังนี้

1) แบบฝึกการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต โดยศึกษาทฤษฎี แนวคิด จิตวิทยาที่ใช้ในแผนการจัดการเรียนรู้ กำหนดเนื้อหาและเวลาในแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน แผนละ 2 ชั่วโมง รวม 16 ชั่วโมง ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน จำนวน 3 คน พิจารณาความถูกต้องด้านเนื้อหา จุดประสงค์การเรียนรู้ รูปแบบของแบบฝึก โดยประเมินความเหมาะสม โครงสร้างเนื้อหา มีดังนี้

- แผนการเรียนรู้ที่ 1 เรื่องการใช้คำ
- แผนการเรียนรู้ที่ 2 เรื่องการใช้ประโยค
- แผนการเรียนรู้ที่ 3 เรื่องการใช้สำนวนไทย
- แผนการเรียนรู้ที่ 4 เรื่องการเขียนแนะนำตนเอง
- แผนการเรียนรู้ที่ 5 เรื่องการเขียนอธิบาย
- แผนการเรียนรู้ที่ 6 เรื่องการเขียนบรรยาย
- แผนการเรียนรู้ที่ 7 เรื่องการเขียนเล่าเรื่อง
- แผนการเรียนรู้ที่ 8 เรื่องการเขียนโน้มน้าวใจ

2) แบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน (ชุดเดียวกัน) วิชาการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นแบบปรนัยและอัตนัย มีโครงสร้างเนื้อหาตามแผนการเรียนรู้ ตรวจสอบคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญการสอนภาษาไทยให้นักศึกษาจีน จำนวน 3 คน

3) แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาจีนที่เรียนด้วยแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต โดยจัดทำเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามแนวคิดของ ลิเคิร์ต (Likert) 5 ระดับ จำนวน 3 ข้อ ให้ที่ปรึกษาวิจัยตรวจสอบความถูกต้องของเนื้อหา และให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ตรวจสอบความสอดคล้องของแบบสอบถาม

12.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการสอนด้วยตนเอง โดยใช้แบบฝึกที่สร้างขึ้น นำไปสอนกลุ่มตัวอย่างนักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนเรียนวิชาการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2562 จำนวน 24 คน ใช้เวลา 8 สัปดาห์ ข้อมูลจากแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทำการวิเคราะห์ค่าคะแนน แล้วแปลผลค่าคะแนนที่ได้ในลักษณะค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าร้อยละ ข้อมูลจากแบบวัดความพึงพอใจในการเรียนรู้ ของผู้เรียน ทำการวิเคราะห์ค่าคะแนน แล้วแปลผลค่าคะแนนที่ได้ในลักษณะค่าคะแนนเฉลี่ย และค่าร้อยละ

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่

ค่าเฉลี่ย (Mean)

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	ค่าเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมด
	n	แทน	จำนวนนักศึกษา

ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S = \sqrt{\frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ	S	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	$(\sum X)^2$	แทน	ผลรวมคะแนนทั้งหมดกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนข้อมูลทั้งหมด

การทดสอบค่าทีโดยใช้ t - test

$$t = \frac{\sum D}{\sqrt{\frac{n \sum D^2 - (\sum D)^2}{n-1}}} \quad df = n-1$$

t	คือ	ค่าอัตราส่วนนัยสำคัญ
$\sum D$	คือ	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
$\sum D^2$	คือ	ผลรวมของผลต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนยกกำลังสอง
D	คือ	ผลต่างของคะแนนระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียนแต่ละคู่
n	คือ	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

12.5 วิธีการดำเนินงานตลอดโครงการ

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต และสร้างแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ตลอดจนแบบวัดความพึงพอใจของผู้เรียนด้วยตนเอง จากนั้นดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษาจีนที่ลงทะเบียนในรายวิชาการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ แล้วนำผลที่ได้มาวิเคราะห์และแปลผลข้อมูลเพื่อสรุปเป็นรายงานวิจัยต่อไป

13. ขอบเขตของการวิจัย/ สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานการวิจัย

นักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต มีทักษะการเขียนเพิ่มมากขึ้นหลังการใช้แบบฝึก

14. แผนงานและระยะเวลาการทำวิจัย

กิจกรรม	ระยะเวลา 10 เดือน (ปี 2563)											
	มกราคม	กุมภาพันธ์	มีนาคม	เมษายน	พฤษภาคม	มิถุนายน	กรกฎาคม	สิงหาคม	กันยายน	ตุลาคม	พฤศจิกายน	ธันวาคม
1. วางแผนและเขียนโครงร่าง	■	■										
2. ปฏิบัติการตามแผน			■	■	■							
3. เก็บรวบรวมข้อมูล				■	■	■						
4. วิเคราะห์ข้อมูล						■	■					
5. สรุปผลและเขียนรายงาน								■	■	■		

15. งบประมาณ

รายการ	ราคา (บาท)
1. หมวดค่าตอบแทน	
1.1 ค่าตอบแทนที่ปรึกษาโครงการ 1 คน (บุคคลภายนอกมหาวิทยาลัย)	2,000
2. หมวดค่าวัสดุ	
แบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะ 200 บาท x 24 เล่ม	4,800
3. หมวดค่าใช้สอย	
3.1 ค่าจัดทำแบบสอบถามและวิเคราะห์ข้อมูล ชุดละ 20 จำนวน 24 ชุด	480
3.2 ค่าจ้างพิมพ์งาน สำเนาเนื้อหา และเข้าเล่ม เหม่าจ่าย	5,000
3.3 ค่าพัฒนาเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (เฉพาะกรณีงานวิจัยทั่วไปที่มีการสร้าง หรือพัฒนาเครื่องมือฯ ขึ้นใหม่) เหม่าจ่าย	5,000
3.4 ค่าใช้จ่ายเบ็ดเตล็ด (เหม่าจ่าย)	1,000
รวมเป็นเงินที่หัวหน้าโครงการได้รับ	18,280
4. อื่นๆ (จ่ายในนาม ศสพ. รวม 16,200 บาท)	
4.1 ค่าตอบแทนผู้ทรงคุณวุฒิ 2 ท่าน (Reader บทความวิจัย)	2,000
4.2 ค่าตอบแทนผู้ทรงคุณวุฒิ อ่านข้อเสนอโครงการวิจัย	1,000
4.3 ค่าตอบแทนผู้ตรวจสอบบทความไทย-อังกฤษ	200
4.4 ค่าสมนาคุณโครงการวิจัยที่เสร็จสมบูรณ์ (จ่ายให้หัวหน้าโครงการ)	3,000
4.5 ค่าใช้จ่ายในการเผยแพร่และนำเสนอผลงานวิจัย (จ่ายให้หัวหน้าโครงการ)	10,000
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น	34,480

ลงนาม _____ ผู้เสนอโครงการ
(นางรพีพรรณ เพชรอนันต์กุล)

16. เอกสารอ้างอิง

กองทัพ เคลือบพณิชกุล. 2542. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.

ชาญชัย อาจินสมาจาร. 2547. หลักการสอนทั่วไป. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ณรงค์ฤทธิ์ ศักดารณรงค์. 2537. “ประสิทธิภาพในการเขียน.” วิทยากรย 92,10 (ต.ค. 2537) 50-53.

ถวัลย์ มาศจรัส. 2550. Model การจัดการเรียนรู้ตามปรัชญาพระราชทานเศรษฐกิจพอเพียง. กรุงเทพฯ : ธารอักษร.

ธิดา โมสิกรัตน์ และคณะ. 2558. การใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน : กรณีศึกษาปัญหาการเขียนของนักศึกษาจีน

หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ. รายงานวิจัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ.

นภดล จันทร์เพ็ญ. 2542. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: ต้นอ้อ.

บันลือ พลกษะวัน. 2533. พัฒนาการเขียนเชิงสร้างสรรค์. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.

บุญเกื้อ ควรหาเวช. 2543. นวัตกรรมการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

บุศรินทร์ ไชยทนต์. 2555. การใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง ชั้นมัธยมศึกษา
เขต 36 เชียงราย-พะเยา. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

- ปณิธาน บรรณารธรรม.2555. นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย. รายงานวิจัยมหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา
- ปาริชาติ แพนบุตร. 2554. ผลของการใช้แบบฝึกเกมทางภาษาเพื่อเพิ่มทักษะการอ่านพื้นฐาน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏบุรีรัมย์.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. 2538. เพื่อความเป็นผู้นำของการครุศึกษาไทย “บทบาทเชิงรุกของครูภาษาไทย”. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศรีวิไล พลมณี. 2545. พื้นฐานการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สายสมร สุทธิศิลป์. 2557. การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำควบกล้ำ ร ล ว โดยใช้แบบฝึกทักษะสำหรับนักเรียนที่ใช้ภาษาถิ่นเหนือในการสื่อสาร ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสัคน์เชียงใหม่วิทยาคม. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- สำลี รักสุทธี. 2553. คู่มือการจัดทำสื่อวัตกรรมการเรียนการสอนและแผนฯ ประกอบสื่อวัตกรรมการเรียนการสอน. กรุงเทพฯ : พัฒนาศึกษา
- สุนันทา สุนทรประเสริฐ. 2545. การผลิตนวัตกรรม การเรียนการสอน “การสร้างแบบฝึก”. เอกสารชุดปฏิบัติการเรียนรู้ของครูตาม พ.ร.บ.การศึกษาแห่งชาติ.
- อรทัย ชันโท. 2557. การพัฒนาทักษะการพูดภาษาไทยที่ใช้ในชีวิตประจำวันด้วยแบบฝึกทักษะที่ใช้วิธีการสอนแบบทางตรง (Direct Instruction Model) สำหรับนักศึกษาจีน. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- อุทุมพร (ทองอุไทย) จามรมาน. 2541. สอนไปทำไม : เทคนิคการสอนและวัดผลระดับอุดมศึกษา. กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Gan lu. (2557). การสร้างแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียน สำหรับนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยเป็นภาษาที่สอง มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.
- Yang Xinghua. 2560. การพัฒนาสื่อเรื่องคำลักษณนามภาษาไทยสำหรับนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงราย.

17. ความเห็นของหัวหน้าภาควิชา/หัวหน้าสาขาวิชา/หัวหน้าหน่วยงาน

ลงนาม _____

18. ความเห็นของคณะกรรมการประจำคณะ (ลงนามโดยคณบดี)

ลงนาม _____

ประวัตินักวิจัย

โครงการวิจัย การสร้างแบบฝึกการเขียนเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่ศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต

Construction of Writing Exercises to Develop Thai Writing Skill of the Chinese Students Learning Thai at Rangsit University

ชื่อ – นามสกุล (ภาษาไทย) นางรพีพรรณ เพชรอนันต์กุล
(ภาษาอังกฤษ) Mrs. Rapeephan Petchanankul

วัน เดือน ปีเกิด 5 ธันวาคม 2508

ตำแหน่ง อาจารย์ ผศ. รศ. ศ. อื่นๆ .

การศึกษา ไม่ได้อยู่ระหว่างศึกษาต่อ อยู่ระหว่างศึกษาต่อ

สถานะ ผ่านการทดลองงาน อยู่ระหว่างการทดลองงาน

สถานภาพในโครงการวิจัย หัวหน้าโครงการ ผู้ร่วมวิจัย ผู้ช่วยวิจัย

ที่อยู่ (ที่ทำงาน) ภาควิชาภาษาไทย คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
52/347 เมืองเอก ต. หลักหก อ. เมือง จังหวัด ปทุมธานี รหัสไปรษณีย์ 12000
โทรศัพท์ 084-667-0882 โทรสาร -

ที่อยู่ (ที่บ้าน) 100/1086 ถ.บางกรวย-ไทรน้อย ต.บางบัวทอง อ.บางบัวทอง
จังหวัด นนทบุรี รหัสไปรษณีย์ 11110 โทรศัพท์ 084-667-0882 โทรสาร -

E-mail Address : rapeephan.p@rsu.ac.th

ประวัติการศึกษา (เรียงจากคุณวุฒิสูงสุดก่อน)

วุฒิการศึกษา	สาขา	คณะ	สถาบัน	ปีที่สำเร็จ
ปร.ด	ภาษาไทย	มนุษยศาสตร์	มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์	2558
ค.ม	การสอนภาษาไทย	ครุศาสตร์	จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	2533
ศศ.บ.	ภาษาไทย	ศิลปศาสตร์	มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	2530

ผลงานวิจัย

ชื่อโครงการ	แหล่งเงินทุน	ระยะเวลาโครงการ	สัดส่วนเวลาทำงานในโครงการของท่าน (%)
การพัฒนาชุดการสอนการเขียนสำหรับนักศึกษา รายวิชา THA 220 การเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ	ศูนย์สนับสนุน และพัฒนา การเรียนการสอน	1 ปี	100
วิเคราะห์บทร้อยกรองที่ได้รับรางวัลชนะเลิศการประกวด กลอนสด ของ มหาวิทยาลัยรังสิต	สถาบันสุนทรภู่	1 ปี	100

ท่านมีเวลาในการทำวิจัย ประมาณสัปดาห์ละ 10 ชั่วโมง

ลงนาม _____
(นางรพีพรรณ เพชรอนันต์กุล)

วันที่ _____